

РЕШЕНИЕ

№ 52

гр. Враца , 02.08.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – ВРАЦА, III-ТИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ

в закрито заседание на втори август, през две хиляди двадесет и първа година
в следния състав:

Председател: Евгения Г. Симеонова

Членове: Пенка Т. Петрова

Ана Б. Ангелова-Методиева

като разгледа докладваното от Ана Б. Ангелова-Методиева Въззивно
гражданско дело № 20211400500314 по описа за 2021 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 435 и сл. от ГПК.

Образувано е по жалба с вх.№20125/16.06.2021 год. по опис на ЧСИ
И.Ц., депозирана от ЮЛ. Т. Ц. от гр. Враца, чрез процесуалния ѝ
представител по пълномощие адв.В.С. от АК – Враца срещу разпореждане с
изх.№18700/27.05.2021г.на ЧСИ И.Ц., като жалбоподателката не е доволна от
приетите суми описани в разпореждането.

Оспорват се сумите от 0,86 лв., 1,24 лв. и 1,73 лв. както и всяка сума
определена като законова лихва от датата на образуване на изпълнителното
дело, като се посочва, че същите не се дължат.

В жалбата са наведени доводи, че начисляването на законна лихва е
незаконносъобразно действие на ЧСИ Ц.. Сочи се, че начисляването и
събирането на законна лихва от ЧСИ се извършвало до 2017г., когато
частният съдебен изпълнител е събирал публични вземания по реда на ДОПК.
Поддържа се, че към настоящият момент законодателят е лишил частният
съдебен изпълнител да начислява и събира законна лихва от датата на акта, с
който е определено публичното задължение, а това правомощие е
предоставено единствено на публичния изпълнител. Твърди се, че частния

съдебен изпълнител може единствено и само да събира натрупаните лихви и главницата до датата на издаване на акта за установено публично задължение. Поддържа се, че с начисляването на законна лихва от датата на образуване на изпълнителното дело, ЧСИ Ц. едно че увредила длъжника, а и се произнесла за това без да има съответните правомощия.

Навеждат се доводи, че с изменението на чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ принудителното изпълнение на публични общински вземания, представляващи данъци, може да се извършва не само от публичен изпълнител по реда на ДОПК, а и от съдебен изпълнител по реда на ГПК. Изтъква се в жалбата, че разпоредбата обхваща само и единствено местните данъци, а не всички публични общински вземания, каквито са такса "битови отпадъци", "такса куче" и други.

Иска се съда да отмени действията на ЧСИ И.Ц. в частта с която е начислила и е предприела действия по събиране на законна лихва след датата на издаването на акта за установено публично задължение, приложен по изпълнителното дело, като незаконосъобразни и противоречащи на материалния закон, за което се е произнесла без дадени от закона правомощия.

Оспорва се начислената такса за сумата над 20,00 лв. като незаконосъобразна, поради липса на данни по делото, че ЧСИ Ц. да е регистрирана по ДДС и при неспазване на реда на чл. 79 от ЗЧСИ.

Оспорва се приетата от съдебния изпълнител такса от 18,00 лв. по т. 3 от ТТРЗЧСИ, отнасяща се за извършване на справки за постоянен и настоящ адрес, справка за наличие на банкови сметки и трета за незнайно какво.

Оспорва се начислената такса от 5,00 лв. за извършване на справка за постоянен и настоящ адрес. Поддържа се, че ноторно известно на всеки юрист, е че тази справка следва да се извърши когато се устави, че длъжника не може да бъде намерен на адреса, посочен в молбата за образуване на изпълнителното дело. А в случая тази хипотеза не е била налице.

Оспорва се третата такса от 5,00 лв. по т. 3 ТТРЗЧСИ, тъй като в разпореждането на съдебния изпълнител не е посочено от какво произхожда тази такса, посочено е било за три броя справки. Освен това чл. 79 ал. 3 от ГПК предвижда, че разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени. Тази такса се явява ненужна и следва да остане в тежест на вискателя. Освен това ЧСИ Ц. не е съставила сметка по чл. 79 от ЗЧСИ, в която да посочи данъчната основа и дължимия данък, и която сметка да бъде предявена на жалбоподателя.

Оспорва се такса в размер на 3,00 лв. по т. 9 от ТТРЗЧСИ. Оспорва се начислената такса над 15,00 лв. Сочи се, че от книгата по делото е било видно, че съдебния изпълнител е изпратила два броя заповрни съобщения до две банки, "Райфайзен банк" ЕАД и "Ти Би Ай Банк" АД. Единствено и само по изпълнителното дело е постъпила сума от заповр на банкови сметки от "Райфайзен банк" ЕАД. По тази причина таксата от 15,00 лв. за изпратено заповрно съобщение до "Ти Би Ай банк" АД следва да остане в тежест на вискателя по чл. 79 ал. 3 от ГПК "разноските, направени от вискателя, са за изпълнителни способности, които не са приложени".

Иска се да бъде отменена начислената такса над 15,00 лв. по т. 9 от ТТРЗЧСИ като незаконно определена.

Оспорва се изцяло приетата сума от 8,80 лв. с основание чл. 31 от ТТРЗЧСИ за пощенски разноски, наведени са доводи, че съдебния изпълнител не е издал сметка по реда на чл. 79 ЗЧСИ. Поддържа се, че

изпращането на писма с обратна разписка на пощенската станция се дължи сума най-много от 2,00 лв. върху тази сума не се начислява ДДС. Единствено би следвало да се приеме, че в тежест на длъжника е сумата от 2,00 лв. за платени пощенски разноски за изпращане на заповорно съобщение до "Райфайзен банк" ЕАД. Пощенските разноски за изпращане на заповорно съобщение до "Ти Би Ай Банк" АД следва да останат в тежест на вискателя съгласно чл. 79 ал. 3 от ГПК;, тъй като само "Райфайзен банк" ЕАД е превела по сметка на ЧСИ Ц. наличната сума от банковата ми сметка.Иска се да бъдат отменени начислените разноски от 8,80 лв. по т. 31 от ТТР ЗЧСИ като незаконосъобразни и противоречащи на чл.79 от ЗЧСИ, поради не съставяне и не предявяване на сметка.

Оспорва се начислената такса от 2,50 лв. по т. 31 от ТТРЗЧСИ за "справка в р- ра в БНБ", поради неизготвена и предявена сметка по чл. 79 от ЗЧСИ.Иска се отмяна на начислените разноски.

Оспорва се изначално начислената такса от 72,00 лв. по т. 4 и т. 5 от ТТРЗЧСИ. Тези такси се дължат от длъжник при успешно проведен изпълнителен процес, но не следва да бъдат в тежест на жалбоподателката в хипотезата когато делото се прекрати съгласно чл. 433 от ГПК. Иска се да отмените начислените такси от 72,00лв. пот. 4 и т. 5 от ТТРЗЧСИ като незаконосъобразна и противоречаща на чл.79 от ЗЧСИ поради не съставяне и не предявяване на сметка.

Оспорва се изцяло изчислената такса по т. 26 от ТТРЗЧСИ. Съгласно установената съдебна практика на ВКС, материалният интерес върху който се формира таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ, се формира като сума от посочените в изпълнителния титул суми и сумите от изпълнителните титули на присъединените вискатели. В настоящия случай сумите са: 674,75 лв. - сума по удостоверение от ТД на НАП и 634,76 лв. - сума посочена в акт за установяване на данъчно задължение. Общата сума е 1309,51 лв. Таксата по т. 26 б.Б от ТТР към ЗЧСИ е 100,00 лв. плюс 8% за горницата над 1000,00 лв. Горницата е 309,51 лв. умножена по 8% прави 24,76 лв. Дължимата такса е 124,76 лв. без ДДС. Но ако начислим ДДС, таксата е в размер на 149,71 лв. с ДДС, а не както твърди ЧСИ Ц. - 176,16 лв.

На следващо място се изтъква, че таксата по т. 26 от ТТРЗЧСИ /ДВ бл.24/2013 г./ се събира върху събрана сума. Това означава, че ЧСИ Ц. е начислила такса, която ще се дължи ако е събрала сумата по изпълнителното дело.

Иска се да бъде отменена начислената такса по т. 26 б."б" от ТТРЗЧСИ в размер на две отделни такси от по 95,20 лв. и 80,96 лв. Иска се да бъде определена такса по т. 26 б."в" от ТТРЗЧСИ, съгласно установената съдебна практика на ВКС, в размер на 125,71 лв. която да бъде събирана според забележка 1 към т. 26 от ТТРЗЧСИ.

Оспорва се начисленото ДДС върху всички такси начислени от ЧСИ Ц., като се поддържа, че за да се начисли ДДС върху таксите по ТТРЗЧСИ, в кориците на делото следва да се съдържа информация за регистрация на ЧСИ Ц. по ДДС. В тази насока се сочи, че ЧСИ Ц. е трябвало да издаде сметка по чл. 79 от ЗЧСИ, в която да се посочи данъчната основа и начисленото ДДС. Сметката по чл. 79 от ЗЧСИ следва да се връчи на задълженото лице срещу подпис, за да породи съответните правни последици.

Моли съда да отмени начисленото ДДС върху всички такси приети от ЧСИ Ц., поради не спазена процедура по изготвяне на сметка по чл. 79 от ТТРЗЧСИ, в която да е посочена данъчната основа и дължимият данък ДДС и не представена на жалбоподателката.

В срока по чл.436, ал.3 ГПК ЧСИ И.Ц. е депозирала мотиви, в които излага подробни съображения по отношение наведените в жалбата доводи.

По отношение наведените в жалбата, доводи, че съдебния изпълнител не може да събира законната лихва върху вземането, същия изразява становище, че съгласно разпоредбата на чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Поддържа се от съдебния изпълнител, че чл. 4, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси също препраща към горепосочения нормативен акт, като е дадена алтернативно възможност, вземанията да се събират принудително от публични изпълнители по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или от съдебни изпълнители по реда на Гражданския процесуален кодекс.

ЧСИ Ц. приема за несъстоятелни и твърденията на длъжника, че не дължи ДДС върху таксите по ТТРЗЧСИ, тъй като в тарифата са фиксирани сумите, които получават частните съдебни изпълнители като възнаграждение за извършените от тях действия по принудително изпълнение - това е данъчната основа върху която следва да се приложи данъчната ставка по чл.66, ал.1, т.1 от ЗДДС. По смисъла на чл. 11, ал.2 от ЗДДС получател на услугата, извършвана от частния съдебен изпълнител следва да бъде взыскателят, доколкото той е възложител по правоотношението - негова е инициативата за започване на конкретното производство. По тази услуга длъжникът няма качество на получател по смисъла на материалния закон, а се явява лице, различно от доставчика и получателя по доставката, което по силата на закон (ЗЧСИ) заплаща възнаграждението на доставчика. В тази връзка не е налице основание за издаване на данъчен документ по смисъла на чл.112 от ЗДДС от частния съдебен изпълнител към длъжника. Доколкото плащането от длъжника не е свързано с доставка на услуга, предоставена от ЧСИ в полза на длъжника, липсва основание за издаване на фактура с получател - съответния длъжник в изпълнителното производство.

Относно твърдението, че липсват данни по делото дали ЧСИ Ц. е регистрирано по ЗДДС лице и че не е представена сметка по чл. 79 от ЗЧСИ, съдебният изпълнител изразява доводи, че регистрите за регистрирани по ЗДДС лица са публични, това може да бъде проверено и във всяка една информационна система. На второ място, данъчни документи по смисъла на чл.112, ал.1 от ЗДДС са фактурата, известието към фактурата и протоколът. С оглед на гореизложеното, в съставените от ЧСИ отчетни регистри по чл.124 от ЗДДС, следва да намерят отражение фактурите, известията към фактурите, както и протоколите по чл.117 от същия нормативен акт. Сметката по чл.79, ал.1 от ЗЧСИ не следва да намира отражение в отчетните регистри за съответния данъчен период.

На следващо място, към съобщението за образувано изпълнително дело е приложено постановление за разноси, в което са описани приетите разноси, след молба от длъжника е изготвено и разпореждане, в което подробно и по пера са посочени дължимите такси, какво представляват и основанието, на което се дължат, каквото именно е изискването за съдържание на сметката по чл. 79 от ЗЧСИ. Съдържанието ѝ е инкорпорирано в Разпореждането от 27.05.2021 г., което гарантира в пълен обем възможността и правото на защита на длъжника в изпълнителното производство.

За напълно неоснователно се приема от съдебния изпълнител искането на жалбоподателя за отмяна на разноските по изпълнението. В обобщение, съдебния изпълнител изразява становище за неоснователност на жалбата от длъжника ЮЛ. Т. Ц. и иска от съда да потвърди извършените от нея действия.

След като се запозна с приложеното копие от изпълнително дело

№20218990400739 по описа на ЧСИ И.Ц., с рег. в КЧСИ под рег.№899, с район на действие Окръжен съд - Враца и обсъди наведените от жалбоподателя, и от частния съдебен изпълнител доводи, настоящият съдебен състав приема за установено следното:

Изпълнително дело №20218990400739 е образувано при И.Ц., с рег. в КЧСИ под рег.№899, с район на действие Окръжен съд - Враца, по възлагателно писмо от Община Враца срещу длъжника ЮЛ. Т. Ц. с ЕГН *****, въз основа на влязъл в сила Акт за установяване на задължения по чл.107, ал.3 ДОПК с №3408-21/14.05.2020г. издаден от Димитър Стоманярски – мл.експерт Дирекция "МДТ" към Община Враца. Поканата за доброволно изпълнение е връчена на длъжника на 26.05.2021г.

След извършено от съдебния изпълнител проучване на имущественото ѝ състояние са били наложени запори върху банковите ѝ сметки в "Ти Би Ай Банка"ЕАД и "Райфайзенбанк България" ЕАД.

По изп.дело длъжника Ю.Ц. е депозирала молба с вх. №17542/27.05.2021г., в която е възразила срещу размера на задължението ѝ от 1829.41 лв. В молбата си, длъжника посочва, че задължението ѝ следва да е в размер на 1530.73 лв., като поддържа, че общия размер на дълга ѝ е завишен с 298.68 лв. Поискала ЧСИ Ц. да се произнесе с постановление, с което да намали дълга ѝ. С разпореждане с изх.№18700/27.05.2021г. ЧСИ Ц. приема, че молбата на длъжника Ц. е неоснователна и е отказала да намали размера на задължението ѝ по изпълнителното дело.Процесното разпореждане е обжалвано от настоящата жалбоподателка Ц..

Жалбата е процесуално допустима, тъй като съгласно разпоредбата на чл.435, ал.2, т. 7 от ГПК длъжникът може да обжалва разноските по изпълнението. Същата е подадена в срока по чл. 436, ал. 1 от ГПК, разгледана по същество е частично основателно.

На основание чл. 435, ал. 2 от ГПК длъжникът може да обжалва постановлението на съдебния изпълнител за разноските. Съгласно приетото в т. 2 от ТР № 3/2015 г. от 10.07.2017 г. на ОСГТК на ВКС, на обжалване по реда на чл. 435, ал. 2 ГПК подлежи всеки акт на съдебния изпълнител, в който се определя размерът на задължението на длъжника за разноските по изпълнението. Това важи и за разноските посочени в поканата за доброволно изпълнение. В тази част поканата съдържа произнасяне по отношение размера на разноските, които не са удостоверени в изпълнителното основание и

издадения въз основа на него изпълнителен лист. В изпълнителното производство няма конкретен момент, в който съдебният изпълнител трябва да се произнесе за разноските. Затова размерът на разноските се променя с извършването на всяко подлежащо на таксуване изпълнително действие. Тъй като разноските се събират от длъжника в хода на производството това налага размерът им да бъде установен, както по основание, така и по размер в течение на самото производство.

Задължението на длъжника за разноски е уредено изрично в чл. 79 от ГПК. Съгласно чл. 79, ал. 1 ГПК разноските по изпълнението са за сметка на длъжника, освен в случаите, 1. когато изпълнителното дело се прекрати съгласно чл. 433 ГПК, освен поради плащане, направено след започване на изпълнителното производство или 2. когато изпълнителните действия бъдат изоставени от вискателя или бъдат отменени от съда, или разноските направени от вискателя са за изпълнителни способи, които не са приложени.

За започване на принудително изпълнение при съдебен изпълнител е необходимо да са изпълнени две предпоставки – да е налице годеен изпълнителен титул и изрично искане от лицето, притежаващо правото на принудително изпълнение. В случая посочените предпоставки са налице. Съгласно чл. 163 ДОПК частните държавни вземания, каквото е настоящото, се събират по общия ред. Публичните вземания се събират от публичен изпълнител при НАП, а съгласно ал. 4 на чл. 163 ДОПК /Нова – ДВ, бр. 86 от 2017 г. / публични вземания могат да бъдат възлагани за събиране и от съдебен изпълнител по реда на ГПК. От изложеното следва, че длъжникът следва да отговаря за разноските по изпълнението, тъй като липсват доказателства същият да е платил задължението си преди образуване на изпълнителното производство.

По жалбата в частта ѝ, с която се оспорват начислените такси по изпълнението:

Видно от приложеното по делото копие от изпълнителното дело, на длъжника Ц. е било връчено съобщение за образуване на изп.дело с изх. № 17283/18.05.2021 г., със същото е била уведомена за начислените ѝ такси по Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ в общ размер от 361.46 лв. В съобщението не е посочен начинът на формиране на сумата. В мотивите за обикновените такси са изброени фактическото и правното основание по тарифата за начисляването им, но не са описани конкретните извършени по

изпълнителното дело действия с посочване на дата на извършване и документ, с който са удостоверени, при което за съда се оказва невъзможно да провери законосъобразността на начисляването на съответните суми. За същите не е издадена и сметка съгласно изискването на чл. 79, ал. 1 и ал. 2 от ЗЧСИ, която да се връчи на задълженото лице. За допълнителните разноси също липсва описание на начина на формиране на сумата чрез посочване кога, на кого и по какъв повод са били заплатени, нито за същите по делото се установява да е налице документ по Закона за счетоводството съгласно изискването на забележката към т. 31 от Тарифата за таксите и разноските към ЗЧСИ. По така изложените съображения, настоящият състав на съда намира, че разпореждането на съдебния изпълнител, с което на длъжника са начислени такси по Тарифата към ЗЧСИ в общ размер от 361.46 лв., се явява незаконосъобразно и следва да бъде отменено. За събиране на таксите и разноските по изпълнението съдебният изпълнител следва да издаден нарочен акт, от който да става ясен както за страните, така и за съда, начинът на формиране на задължението, като по изпълнителното дело следва да бъдат съставени и приложени всички изискуеми съгласно ЗЧСИ и тарифата към него документи за начисляването на съответните суми.

Ето защо с оглед анализа на доказателственият материал налага извода, че при определяне разноските не е спазена разпоредбата на чл. 79, ал. 1 от ЗЧСИ, изискваща при събирането на таксите изготвянето на сметка в два или повече еднообразни екземпляра, подписани от ЧСИ, с изискуемото от ал. 2 на цитираната норма съдържание, единия от които се връчва на задълженото лице. В тази насока с изготвянето на сметките и връчването им на длъжника, за същия ще бъде изяснен въпроса за начисления ДДС и съответно, че ЧСИ е регистрирано и задължено лице по ЗДДС. При изложените съображения, обжалваните действия на ЧСИ И.Ц. по отношение начислените разноси по Тарифата към ЗЧСИ, обективирани в разпореждането от 27.05.2021г. следват да бъдат отменени като незаконосъобразни.

По отношение наведените в жалбата, доводи, че съдебния изпълнител не може да събира законната лихва върху вземането, съда намира същите за неоснователни.

Съгласно разпоредбата на чл. 1 от Закона за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, неплатените в сроковете за доброволно плащане, неудържаните или удържани, но невнесени в срок данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва. Разпоредбата

на чл. 4, ал. 2 от Закона за местните данъци и такси също препраща към горепосочения нормативен акт, като е дадена алтернативно възможност, вземанията да се събират принудително от публични изпълнители по реда на Данъчно-осигурителния процесуален кодекс или от съдебни изпълнители по реда на Гражданския процесуален кодекс. Законодателят е предоставил на органите в общинската приходна администрация да преценяват реда, по който да бъде извършвано принудителното събиране. В конкретния случай е образувано изпълнително дело от частен съдебен изпълнител при Окръжен съд – Враца, като събирането на вземането се извършва по реда на ГПК. Видно от нормата на закона - чл. 4, ал. 2 от ЗМДТ, в същата императивно е залегнало задължението на съдебния изпълнител върху невнесените в срок местни данъци и такси да се събират дължимите законни лихви.

Искането на жалбоподателката за присъждане на разноски за настоящото производство е неоснователно, независимо от изхода на делото по жалбата. Отговорността за разноски се понася от страната, срещу която е постановено решението, спрямо която тя е санкция за неоснователно предизвикан спор. В случая, производството е по повод жалба срещу действия на ЧСИ, като вискателят не е дал повод за съдебното производство със свое поведение или действие. В този случай вискателят не може да носи отговорност за разноските по обжалване на незаконосъобразното действие на съдебния изпълнител. Отговорността на съдебния изпълнител за вреди се реализира по друг ред, регламентиран в нормата на чл. 441 ГПК.

На основание чл. 437, ал. 4, изр. 2-ро от ГПК настоящото решение не подлежи на обжалване.

Така мотивиран, Врачански окръжен съд

РЕШИ:

ОТМЕНЯ действия на ЧСИ И.Ц. по отношение начислените разноски по Тарифата към ЗЧСИ, обективирани в разпореждането от 27.05.2021г., като незаконосъобразни, и потвърждава действията на ЧСИ И.Ц. по отношение събирането на дължимата законна лихва.

ОСТАВЯ БЕЗ УВАЖЕНИЕ искането на жалбоподателката ЮЛ. Т. Ц. от гр. Враца за присъждане на разноски в производството пред Окръжен съд – Враца.

Решението на основание чл. 437, ал. 4, изр. 2-ро от ГПК не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____